

Találkozás egy bizonytalanlannal

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

A minap egy társaságban (volt rajtunk maszk!) érdekes kérdést tett fel nekem egy 30 éves nő: mit olvasson annak érdekében, hogy az üzleti tárgyalásokon szóba kerülő politikai kérdésekhez hozzá tudjon szólni? Először el akartam viccelni a dolgot, s azt válaszoltam, hogy kerülje az olyan üzleti tárgyalásokat, ahol politikai kérdésekkel tesztelik. De kiderült, hogy komolyan beszél, az a tapasztalata ugyanis, hogy a cégekhez megbeszélésre érkező partnereik – afféle bemelegítés gyanánt – az első tíz percet mellékesnek tűnő csevegéssel töltik: különböző kormánypárti és ellenzéki neveket dobnak be a magyar politikai életből, a többiek pedig mindegyiken röhögnek.

Kivéve ezt a 30 éves nőt, aki nem tud nevetni, mert senkit sem ismer. Politikai lapokat nem olvas, híradásokat nem néz, és amikor a Fidesz meg az ellenzék párharcra szóba ke-

Amikor a Fidesz meg az ellenzék párharcra szóba kerül, neki mindig a bokszmeccsek jutnak eszébe. Merthogy azok sem érdeklik.

rül, neki mindig a bokszmeccsek jutnak eszébe. Merthogy azok sem érdeklik. Felőle bárki bárkinek szurkolhat, neki arról véleménye nincs. Nincsen véleménye a Fidesz és az ellenzék párharcáról sem, egyiknek sem szurkol, mert a szereplőket nem ismeri közelebbről, csak a motivációjukat, és neki annyi elég.

Óvatosan megkérdeztem tőle, hogy a budapesti üzleti életből nézve mit gondol az ország működőképességéről, a nagy állami rendszerek hatékonyságáról, az oktatás és az egészségügy jellemzőiről, mire azonnal rávágta, hogy a helyzetet tragikusnak tartja, mert jókora lemaradásban vagyunk. Megkérdeztem tőle, hogy ha ezt így látja, akkor a megbeszéléseken miért nem foglal állást a kormány munkájával szemben, mire magától értetődő természetességgel azt válaszolta: mert a magyar pártpolitika számára tényleg olyan, mint egy bokszmérkőzés, a főszereplők ütik-verik egymást a ringben, és nem veszik észre, hogy a tízmillió nézőtér körülöttük mindjárt összedől. Ő pedig ilyen helyzetben nem azokat szeretné

minősíteni, akik egymást ütik, mert inkább a nézőteret kéne menteni.

Kezdtém érteni, amit mond, és arra gondoltam, hogy tán éppen ez a 30 éves nő az a legendás „bizonytalan”, akivel oly ritkán találkozni. Aki számára nem az a kérdés, hogy kire szavazzon – hiszen senkivel sem szimpatizál –, hanem az, hogy miért. Elmagyaráztam hát neki, hogy a pártpolitikát nem szabad bokszmérkőzésekhez hasonlítani, mert akkor az a téves képzet születik bennünk, hogy a küzdelem tőlünk messze zajlik, és a harc kimenetelét nem mi döntjük el, hanem a versenyzők kondíciója és a pontozók szava. Holott a pártpolitikában hosszú távon mindig a nézőközönség szava dönt, ez az oka annak, hogy a politikai küzdelemből győztesként jöhet ki az is, akit a harc során már kétszer kiütöttek.

Jó-jó, de mit olvassak, sürgetett aztán. Mit is válaszolhattam volna? Ha a magyarországi politikai ügyekben tájékozott és naprakész akar lenni, akkor természetesen olvasson sok Thomas Mannt, Tolsztojt, Balzacot, Solohovot, Csehovot, Kafkát, Hrabalt. Ha pedig a pártpolitika mai szereplőit akarja megismerni, akkor javasolom a legmodernebbeket: Suetoniust és Tacitust.